

Olivia Lewis

Oliver

King junior

Ontmoeting, Verliefd, Onmogelijk

De Fontein

Inhoud

Ontmoeting 7

Verliefd 119

Onmogelijk 237

De personages

Oliver King Deze novelle-serie gaat over hem. De jongen die iedereen die de King-serie las in zijn hart sloot en de man die in de Princess-serie een van de populairste familieleden geworden was. Oliver, broer van Sophia, Ivy en Ben, is in de King-serie zes jaar oud, in de Queen-serie is hij tweeëntwintig en aan het eind van de Princess-serie is hij zevenentwintig. Oliver is heel anders dan zijn zussen en broer. Zoals Luci het omschrijft: ‘Grappig hoe Moeder Natuur Benjamins genen en die van mij totaal apart heeft gehouden. Benjamin maakte Oliver en ik maakte Sophia.’ Ivy en Ben zijn sowieso Josh-look-a-likes, terwijl Oliver écht op zijn vader Benjamin lijkt. Oliver is zéér intelligent, hij doet in de Queen-serie twee universitaire studies tegelijk. Zijn band met iedereen is fantastisch. Hij is een lieve, geduldige, oudere broer voor Sophia, Ivy en kleine Ben en had al sinds zijn tiende verkering met Eva, de dochter van Luci’s beste vriendin Iris, maar zij zijn in Princess deel 2 uit elkaar gegaan. Oliver heeft hier erg veel last van, aangezien hij haar in de Kerst met de Kings-serie ten huwelijk had gevraagd en een toekomst met haar voor zich zag. Oliver is meegaand, gevoelig, lief en daarnaast ook stoer. In de Queen-serie rekt hij samen met Josh en Scott af met Sophia’s vervelende vriendje. Hij is daarnaast een van de weinigen die Sophia kan handelen, brengt Josh vaak tot rede en kalmeert Luci wanneer ze weer eens overkookt als een snelkookpan. Oliver is een stiekeme gangster, want ook in de Princess-serie klaart hij een klus waar de gemiddelde maffioso

voor zou bedanken (of opgepakt zou worden). Oftewel: Oliver is het stabielste, intelligentste en meest succesvolle karakter in de familie, maar onderschat zijn randje niet!

Luci Seegers-King (Luciana Ferreira) is de jongste dochter van Rafael (Braziliaans) en Silvia (Spaans/Siciliaans) Ferreira. We kennen haar als een dame die niet op haar mondje is gevallen. Ze zegt wat ze denkt en steekt haar mening niet onder stoelen of banken. Luci is van huis uit een eenvoudig meisje met een vechtersmentaliteit, een groot hart en nogal wat issues. Toen zij op achttienjarige leeftijd de welgestelde Benjamin King tegenkwam keerde het tij voor haar, ze leerde zich te gedragen in het chiquere milieu en werd mede-eigenaar van Het Sterrenborgh, het meest luxe hotel van Nederland. Luci heeft – met haar ex-partner Benjamin King – twee kinderen: Oliver en Sophia, en vindt in de King-serie (waar Oliver en Sophia nog maar zes en vier jaar oud zijn) het moederschap doorgaans zwaarder dan haar baan. In de Queen-serie zijn Oliver en Sophia tweeëntwintig en twintig jaar, maar Luci blijft een bezorgde moeder, die nog steeds niet altijd alles op de rit heeft. Met Josh heeft ze twee kinderen: Ivy en Benjamin (vernoemd naar Benjamin uiteraard, om het makkelijk te maken. Ze noemen hem kleine Ben). Ze zijn – net zoals Josh en Luci – lekker onaangepast en druk.

Joshua (Josh) Seegers (voorheen King) Nog zo'n uitgesproken type. Jongste zoon van Arthur en Eveline King, heeft in zijn leven al veel meegemaakt en via vele omzwervingen – inclusief een aantal keren achter de tralies – komt hij in de King-serie bij zijn broer Benjamin en schoonzus Luci in huize King terecht. Hij is een wereldreiziger, geeft niets om geld of bezittingen, mode of imago. Hij heeft grote moeite met autoriteit en verplichtingen, hecht zich aan niemand en vindt het moeilijk om zich op één plek vast te leggen.

Josh werkt in de King-serie voor de technische dienst in Het Sterrenborgh, werpt zich op als interim-vader voor Oliver en Sophia en heeft al heel wat vrouwenharten gebroken in Zeedijk en omstreken – lees: de rest van de wereld. In de Queen-serie is Josh samen met Luci eigenaar van Boutiquehotel Noah en samen met Benjamin en Luci mede-eigenaar van het chique hotel Sterrenborgh. Josh wordt aan het eind van de King-serie vader van Ivy en Benjamin. De rol van vader vervult hij op een nogal onconventionele manier en deze is niet altijd even pedagogisch verantwoord. Maar Josh is Josh en hij heeft schijt aan de wereld (en aan zijn schoonmoeder). Ouder worden betekent nou eenmaal niet altijd dat je wijzer wordt. Josh vindt het overigens erg ingewikkeld dat zijn kinderen op hem lijken en dus ook schijt hebben aan hem.

Ivy Seegers Dochter van Josh en Luci Seegers. Aan het eind van de King-serie wordt Ivy geboren en in de Queen-serie leren we haar echt goed kennen als vijftienjarige puber. Ivy is een rockchick, metalfan en motor-/autoliefhebber. Ze is voor niets of niemand bang en of Josh het nou leuk vindt of niet, ze is de vrouwelijke versie van hem. Ze heeft schijt aan alles en iedereen en heeft een grote bek. Ivy is sinds de Princess-serie (haar serie) samen met Jake en ze is moeder van Jesse. Ivy is inmiddels bijna negentien jaar.

Jake Valen Neef van Scott van Spakenburg – was president van motorclub Last Resort toen Ivy hem leerde kennen. Hij was een echte bad boy en verdween aan het eind van de Queen-serie achter de tralies vanwege verschillende handeltjes. In deel 1 van de Princess-serie komt hij vrij nadat hij twee jaar van zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten.

Jake is gevoelig, maar wil dat niet altijd laten merken. Hij is samen met Ivy en vader van Jesse. Samen hebben ze een Harley-Davidson-garage aan huis.

Benjamin King is de oudste zoon van Arthur en Eveline King, en in tegenstelling tot zijn broer Josh, heeft hij zijn pad zorgvuldig uitgestippeld en is hij precies waar hij wil zijn: hij heeft twee goedlopende bedrijven in bedrijfskundig advies en executive coaching en is in de King-serie nog getrouwd met Luci. Benjamin is een keurige man, vriendelijk, loyaal en geduldig. Hij haalde zijn broer in huis, terwijl de rest van zijn familie niet omkeek naar Josh. Benjamin is vader van Oliver en Sophia, maar in de King-serie ziet hen weinig vanwege zijn werk. Ook kreeg hij aan het eind van de King-serie een dochter uit een latere relatie met Heleen, Charlotte. Charlotte is de beste vriendin van Ivy, de dochter van Josh en Luci. Vanaf de Princess-serie is Oliver aangesloten bij Benjamins bedrijven en werken zij samen.

Sophia King is een van de meest uitgesproken personages van de King-serie en veroverde als vierjarige de harten van alle lezers. Met haar eerlijke, directe en onbesuisde karakter drijft ze haar hele familie met regelmaat tot waanzin (voornamelijk haar moeder), maar ze kan er niet veel aan doen. Sophia heeft, net zoals Luci, ADHD en dit zorgt voor vele uitdagingen in haar leven. Als populair personage was een eigen serie natuurlijk zeer voor de hand liggend, en die kreeg ze. In de Queen-serie leren we Sophia kennen als jonge vrouw, met alle bijbehorende onzekerheden. Samen met vriend Scott – die ze ontmoet in de Queen-serie – vormt ze uiteindelijk het singer/songwriter-duo Scott en Sophia en volgens Sophia zijn ze de nieuwe Suzan en Freek. Sophia is in de Princess-serie moeder geworden van dochter Skye en leed na haar geboorte aan een postnatale depressie.

Scott van Spakenburg/Valen leren we kennen in de Queen-serie. Hij komt op ROC De Wester werken als zangdocent en heeft vrijwel direct een klik met de charmante, maar bewerkelijke Sophia King. Scott heeft als zevenentwintigjarige man al een compleet

leven achter de rug. Hij komt uit een problematische, criminele familie – de familie Valen – en heeft een verleden waarin dealen, vechten en wapens meer regel dan uitzondering waren.

Scott heeft een neef, Jake Valen, die we leren kennen in deel 3 van de Queen-serie. Scott heeft Sophia aan het eind van de Queen-serie ten huwelijk gevraagd en is in de Princess-serie vader geworden van Skye.

Benjamin King (kleine Ben, maar tegenwoordig gewoon Ben)

Jongste zoon van Luci en Josh. Kleine Ben is een baby in deel 4 van de King-serie en een jonge puber met ADHD in de Queen-serie. Ben houdt van gamen en aangezien zijn ouders en zussen voor nogal wat problemen zorgen in de Queen-serie, is gamen bijna het enige wat hij doet. Ben is qua uiterlijk een kopie van zijn knappe vader en hij heeft de streken van Luci. Ivy en Ben liggen altijd met elkaar overhoop en maken veel herrie samen. In de Princess-serie groeien ze meer naar elkaar toe. Ben heeft verkering met Ainsley, maar heeft wat moeite met trouw zijn. Ivy is zijn veilige haven en met haar kan hij goed praten, maar voor de rest loopt Ben voornamelijk te stieren en vooral Oliver moet het ontgelden. Ben is behoorlijk aan puberen.

Eva en Fien Zevenhuizen Vriendinnen van Sophia en dochters van Luci's vriendin Iris. Eva was al sinds jaar en dag de vriendin van Oliver, maar zij zijn in Princess deel 2 uit elkaar gegaan. Fien heeft sinds de Kerst met de Kings-serie een relatie met militair Timo. De meiden waren kleuters in de King-serie en jongedames in de Queen-serie. Eva is intelligent en net zoals Oliver áltijd aan het studeren. Fien is een losbol die in de horeca werkt. Oliver heeft erg veel last van de breuk met Eva, vooral omdat Eva tijdens hun relatie viel voor Charlotte, Oliver's halfzus. Dit heeft hem erg veel pijn gedaan.

Rafael en Silvia Ferreira Ouders van Luci. Ze zijn een fantastische en betrokken opa en oma voor Oliver, Sophia, Ivy en Benjamin en komen dagelijks bij het gezin King/Seegers over de vloer.

Martha Voormalig huishoudster van Arthur en Eveline King (ouders van Benjamin en Josh) en daarna bij Josh en Luci. Ze is al wat ouder en een echte oma voor alle kinderen.

Iris Beste vriendin van Luci, manager banqueting sales in Boutiquehotel Noah en moeder van Eva en Fien.

Michelle en Bianca Vriendinnen van Luci. Bianca is moeder van Stijn, de ex van Fien en beste vriend van Oliver.

Stijn Stijn is de beste vriend van Oliver.

Leonore Vriendin van Luci, nieuwe vrouw van Benjamin.

Charlotte King Dochter van Benjamin King en Heleen van Aerdhout (King-serie). Charlotte is een zeer intelligente jongedame en verhuisde in Princess deel 1, *Zwaartekracht*, naar een eliteschool in Engeland. Ivy en Charlotte zijn al beste vriendinnen sinds ze heel klein zijn en aangezien Benjamin en Josh halfbroers zijn, zijn ze ook een soort nichtjes. Charlotte en Eva zijn aan het ontdekken of een relatie iets voor hen is.

Skye van Spakenburg Dreumesdochtertje van Scott en Sophia.

Jesse Joshua Valen Babyzoontje van Jake en Ivy.

Ed De golden retriever van Scott en Sophia, vernoemd naar Ed Sheeran. Ed is een redelijk onopgevoede, hysterische hond.

Ontmoeting

1

‘Maar... Ollie?’ Mama loopt gehaast achter me aan. Wanneer mijn moeder in de gaten heeft dat dingen menens zijn en ze de grip aan het verliezen is, dan vliegt haar stem vier octaven omhoog. ‘Hoe kun je dit nou zo ineens beslissen? Waarom heb je het er niet over met ons? We kunnen er toch over praten!’

‘Mam, ik ben zevenentwintig. Ik wil niet meer bij jullie op zolder wonen.’

‘Maar je hoeft toch niet zo overhaast te vertrekken?’

‘Geloof me...’ Ik leg mijn sporttas en een koffer met kleding in de achterbak van mijn Audi. ‘Ik ben niet over een nacht ijs gegaan.’

‘Maar de zolder hier is een luxe appartement! Je hebt helemaal geen last van ons!’

‘Mam, ik heb iedere dag, de héle dag, last van Ben en Josh.’ Ik duw de achterklep dicht.

‘Ach, niet.’

Ik grinnik. ‘Nee, klopt. En van jou.’

‘Ollie!’

‘En die puberstreken van Ben. Ik heb er geen geduld meer voor.’
‘Je houdt van ons.’

‘Klopt.’ Ik sla mijn armen om mijn moeder heen. Ligt het nou aan mij, of is ze gekrompen? ‘Mam, ik ga voorlopig gewoon even in een van papa’s woningen zitten in Duinwijk. Ik ga niet emigreren. Je hoeft niet in paniek te raken.’

‘Ik raak wél in paniek. Ik vind het gezellig met jou thuis.’

‘Ik ben ook heel gezellig,’ antwoord ik, terwijl ik een kus op mams voorhoofd druk. ‘En ik vind jullie ook gezellig, alleen kan ik niet voor altijd hier blijven zitten. Ik moet verder. Ik ben heel

lang blijven hangen, dat is niet goed voor me.'

'Je was aan het bijkomen van alles wat er is gebeurd.'

'Precies. En nu moet ik door. Zelfs m'n acht jaar jongere zusje heeft een eigen huis en een eigen gezin. Sophia heeft een eigen huis en een eigen gezin. Ik ben de oudste en zit weer thuis, snap je me? Dat voelt niet lekker. Ik moet weer op eigen benen.'

'En dat bedenkt je nu? Om...?' Ze kijkt op haar horloge. 'Halftien 's avonds?'

'Eh...' Shit, ze heeft me door. 'Ik was er al langer mee bezig.'

'Weet papa al dat je in een van zijn woningen gaat zitten?'

'Ja joh, allang,' lieg ik.

'Heb je de sleutel al?'

'Ook allang,' lieg ik weer.

'Maar staan er dan wel spullen?'

'Het is nieuw en gemeubileerd. Aan zee, de strandbungalow.'

'Uiteraard.' Ze slaat haar armen over elkaar. 'Maar nu blijft alleen Ben over hier!'

'Mam, dan had je meer kinderen moeten maken.' Ik open het portier en wil instappen, maar ze houdt me tegen.

'Je hebt Josh niet eens gedag gezegd!'

'Onze familie kennende, zie ik hem morgen wel weer.' Ik stap in, moet nu echt gaan anders ben ik te laat.

'Maar...'

'Mam, ik zie je morgen.' Ik sluit snel het portier.

'Vanwaar ineens die haast?' Ze klopt op het raampje, ik start de motor maar vast en doe alsof ik haar niet hoor. 'Oliver! Waarom heb je ineens zoveel haast?'

Ik zucht en laat het raampje omlaagglijden. 'Mam, ik heb geen haast. Ik kan vanavond nog in de strandbungalow en het voelt als de juiste keuze.'

'Hebben we iets verkeerd gedaan?'

'Mam? Wat is er?' klinkt het van iets verderop. Het is de buur-

vrouw, a.k.a. mijn jongere zusje Ivy. Ze komt net boven de heg uit.

Mijn moeder draait zich met gespreide armen om. ‘Oliver heeft nú besloten om uit huis te gaan. Nu.’

‘O. Nou ja, hij is bijna dertig. Dat mag-ie toch zelf weten?’

Dank, Ivy.

‘Ja, uiteraard. Maar ik vind het zo plotseling!’ werpt mam verbijsterd tegen. ‘Waarom niet morgenvroeg?’

‘Omdat hij nu wil gaan bijvoorbeeld, in plaats van morgenvroeg?’ oppert Ivy.

‘Maar dat is toch gek!’

‘Mam, misschien wil-ie lekker neuken vanavond, laat die jongen!’

Ik sluit mijn ogen en laat m’n hoofd tegen de hoofdsteun zakken. Je zou zeggen dat ik inmiddels gewend ben aan het taalgebruik in deze familie, maar soms voelt het alsof ik de enige fatsoenlijke persoon tussen de tokkies ben.

‘Nou, ga maar dan.’ Mam wappert met haar hand, alsof ik nu ook compleet afgedaan heb. ‘Ik spreek je er morgen wel over.’

‘Oké.’ Snel laat ik het raampje weer omhoogkomen en zet de auto in z’n achteruit. Ivy zwaait vrolijk naar me en maakt een pijpgebaar. Het kan ook nooit eens normaal hier.

Ik grinnik, waarom weet ik ook niet, en rijd de Duinweg over. Duinwijk is maar een paar minuten van hier, maar ik heb het nodig mijn eigen leven weer op te bouwen. Bij mam en Josh op zolder blijven zitten is niet goed geweest voor me. Het maakt me weer een kind, terwijl ik een volwassen vent ben. Bijna dertig, zei Ivy. Dat nou ook weer niet. Hoezo moest ze dat zeggen? In ieder geval, als ik daar was blijven wonen was ik te makkelijk geworden. Lui, misschien zelfs. Mam kookte iedere avond. Helga, de huishoudelijke hulp, maakte de zolder iedere week schoon en Martha zorgde ervoor – al is ze bijna vijfentachtig – dat de was weer gevouwen in mijn kast lag. Het is haar enige overgebleven taakje bij mam

en Josh thuis, maar de was opvouwen doet ze graag. Maar buiten dat alles kon ik bepaalde dingen niet doen, die ik wel graag wilde doen. Een meid mee naar huis nemen, bijvoorbeeld. Ik wil er niet eens over nadenken hoe awkward het zou zijn als ik iemand mee zou nemen en Josh zich ermee zou gaan bemoeien. De rillingen lopen over m'n rug bij het idee. Daarnaast werd ik écht compleet mesjokke van Ben, die pubert als nooit tevoren en werkelijk geen normale zin met normale woorden kan vormen. Ineens schiet me te binnen dat ik de sleutel van de bungalow nog helemaal niet heb, al beweerde ik tegenover m'n moeder van wel.

'Shit!' vloek ik hardop, terwijl ik de auto omkeer en een gefrustreerde zucht slaak. Nu maar hopen dat m'n vader thuis is, anders zal ik Esmeralda moeten ontvangen in de auto.

Het licht op de Julianalaan is aan, dus ik hoop dat ik geluk heb. Ik parkeer de auto naast de Porsche van m'n pa, stap uit en geef een bonk tegen het raam, zoals hij altijd doet bij ons. Twintig seconden later gaat de deur open. Pap zet zijn leesbril af.

'Oliver?'

'In hoogsteigen persoon. Waarom heb ik eigenlijk nog steeds geen sleutel van dit huis? Belachelijk.'

'Je hebt er nooit om gevraagd.'

'Bij dezen.' Ik loop langs hem heen de chique gang in. 'Pap, vraagje.'

'Hm-mm?'

'Ik eh...' Ik controleer mijn gezicht en haar in de spiegel en richt me dan tot m'n vader. 'Ik wil graag in de strandbungalow gaan wonen.'

Hij fronst. 'De strandbungalow?'

'Ja.'

'Die van de week is opgeleverd?'

'Ja.'

‘Ol...’ Hij neemt me in zich op. ‘Dat is een bungalow van drie-duizend euro kale huur per maand.’

‘Ik ben je zoon, maak een vriendenprijsje voor me.’

‘Maar i-’

‘Je hebt een huis voor Ivy gebouwd, je hebt Sophia’s huis gere-noveerd na die brand... en ik dan?’

‘O, maar het is niet dat ik het je niet wil verhuren. Graag zelfs, als jij daar gelukkig van wordt. Maar zat jij niet goed bij Luus en Josh?’

‘Ik moet weer op eigen benen staan.’

‘Dat begrijp ik ergens wel.’ Hij gaat me voor naar de woonkamer. ‘Kom even, Ollie.’

‘Oké.’ Ik volg hem.

‘Drankje?’

‘Nee, ik eh, ik wil graag de sleutel...’ Mijn stem sterft weg. In-eens besef ik hoe raar dit eigenlijk is. ‘Van de strandbungalow. Nu,’ mompel ik erachteraan.

‘Nu?’ Pap zet grote ogen op. ‘Als in... nú?’

‘Nu,’ knik ik langzaam. ‘Heel graag.’

Pap wrijft over zijn kin. ‘Mag ik vragen waarom zo... abrupt?’

‘Omdat...’ Ik probeer uit alle macht een excuus te verzinnen. ‘Omdat...’

‘Heb je ruzie met Josh?’

‘Nee.’

‘Met je moeder?’

‘Nee.’

Hij loopt naar de kast en pakt een fles van zijn duurste whisky. ‘Drink wat met me.’

‘Pa, ik... ik heb daar geen tijd voor.’

‘Waarom niet?’ Hij frons.

‘Mag ik dat later uitleggen?’

‘Want?’

‘Pa, please.’

‘Vanwaar die haast?’

‘Vanwaar al die vragen van jou en mam? Jezus hé...’ Ik probeer een geërgerde zucht te onderdrukken. ‘Ik ben bijna dertig en ik moet van alles verantwoorden. Geef me alsjeblieft die sleutel. Ik heb haast.’

‘Vind je al die vragen vreemd zo laat op de avond? Als je wil afspreken met een meid kun je toch ook inchecken in Het Sterrenborgh of zo?’

Ik voel een trilling rond mijn pols en kijk op mijn smartwatch. Het is een app van Esmeralda.

Esmeralda

Waar blijf je? Sta ik wel goed? Duinwijk toch? Duinwijkseweg 12? Het ziet er nogal donker uit hier... Woon je hier echt? Of heb je me voor de gek gehouden?

21:46

Shit.

‘Dat kan niet.’

‘Want?’

‘Arrggg pap! Alsjeblieft! Ik zou het niet van je vragen als het niet nodig was,’ roep ik gefrustreerd uit. ‘Ik heb iets afgesproken en... misschien was dat niet het meest handige om te doen, maar het is al gebeurd.’

‘Heb je haar verteld dat je daar woont?’

Ik wiebel ongeduldig van mijn ene voet op de andere. ‘Zoiets. Mag ik dan nu alsjeblíeft de sleutel.’

Mijn vader zucht diep en wenkt me. ‘Loop maar mee naar kantoor.’

‘Hangt daar de sleutel?’

‘Ja.’ Hij straalt aan alle kanten uit dat hij het er niet mee eens is, maar hij komt tenminste in beweging. Dan gaat zijn telefoon. ‘O, kijk aan. Het is je moeder.’

Nee... Néé!

‘Neem niet o-!’

Hij heeft het al gedaan. ‘Ha Luus.’

‘Pap...’

‘Ja, Oliver is hier zelfs.’

‘Pa!’

‘Hij wil de sleutel van de strandbungalow.’

‘Benjamin!’ loei ik. Hij schrikt van me. ‘Níét. Nú! Ik heb haast!’

Hij kijkt verbaasd. ‘Oliver heeft een date geloof ik en mevrouw staat daar vast voor de deur te wachten. Ik bel je straks terug, Luus.’

Hij hangt op. ‘Gaat-ie lekker, jongen?’

Ik laat mijn schouders zakken en probeer het opgejaagde gevoel te negeren. ‘Ja, het gaat heerlijk.’

‘Hoe heet ze?’ Pap loopt godzijdank de trap op, naar zijn kantoor. Ik loop snel achter hem aan.

‘Pieternel.’

Hij kijkt fronsend om. ‘Pieternel?’

‘Ja.’

‘Goh.’ Hij loopt zijn kantoor in, opent een kastje en pakt er een bosje sleutels uit. ‘Nou, dit is dan de laatste die in de verhuur gaat. Weet je dit zeker?’

‘Heel.’

‘Wat ben je bereid ervoor te betalen per maand? Ik zou het je willen geven, maar we hebben jullie altijd geleerd ergens voor te werken, dus i-’

‘Wat vraag je?’ kaats ik terug.

‘Nou ja, in principe is-ie 2995 euro per maand, maar dat is wellicht wat veel voor je.’

‘Jij bent m’n baas.’ Ik haal mijn schouders op.

‘Je hebt een prima salaris voor een knul van zevenentwintig, maar het -’

‘Mag ik de bungalow van je kopen en kunnen we het daar morgen over hebben?’

‘Eh...’ Hij krabt door zijn haar. ‘Ol, het is een investeringsproje-’
‘Ja, weet ik. Denk er maar even over na.’ Ik steek mijn hand uit en na enig aarzelen legt pa de sleutels erin.

‘Nou, veel plezier dan maar met Pieternel. Ik vind er wel wat v-’
‘Weet ik. Maakt me niet uit. Doei.’ Ik draai me om, loop snel het kantoor uit, bonk de trap af en sluit de voordeur achter me voordat er nog meer commentaar komt. Eenmaal in de auto stuur ik Esmeralda een voiceberichtje.

‘Hoi, het spijt me, ik ben aan de late kant. Moest nog wat regelen... sorry, echt. Ik ben er met ongeveer negen negen minuten.’

Verstuur.

Waarom zei ik negen minuten? Ik stuur de Audi de Duinweg weer op en rijd op redelijk hoge snelheid richting Duinwijk. Nu moet ik die negen minuten ook halen, in plaats van tien minuten. Ik had dit heel anders moeten aanpakken. Echt, volledig anders. Ineens heb ik toch een beetje stress om die strandbungalow en m’n theorie over het mannenhuis en de prullaria. Ze zal weten dat ik daar helemaal niet woon, aangezien het superclean is en er niks persoonlijks ligt. Geen onderbroek, geen tandenborstel, geen douchegel, helemaal níks. Ze zal me misschien zelfs een leugenaar vinden. Tenzij ik alles uit m’n tas zo meteen op de grond flikker en er een bende van maak.

En waarom het me allemaal zo ontzettend veel boeit, I don’t know. Het is tenslotte Esmeralda maar, waar ik hoogstwaarschijnlijk écht geen relatie mee ga beginnen.

Verliefd

1

Oliver

Mijn mond voelt gortdroog aan en ik zou in een keiharde hoestbui kunnen uitbarsten omdat mijn keel kriebelt en het aanvoelt alsof er iemand een bergje peper voor mijn neus heeft gehouden. Is dit hoe ik reageer op een mooie vrouw? Wat belachelijk. Ik schraap mijn keel en probeer te slikken. *Doe normaal en gedraag je als een kerel, Oliver King. Fucking ei.*

‘Hallo, kom!’ zegt Esmeralda, ze slaat haar armen over elkaar. ‘Of ben je van gedachten veranderd?’

‘Nee.’ Het komt eruit als een piepje. Ik schraap mijn keel nog een keer. ‘Nee,’ herhaal ik, nu overdreven zwaar. Zelfs mijn stem laat me in de steek, ik klink als een pubertje met overslaande stem, maar dan alle kanten op.

Adem in, adem uit. Ik open het portier en stap naar buiten. Godzijdank trillen mijn benen niet al te erg en lukt het me om te staan. Ik ben gelukkig langer dan Esmeralda, ongeveer tien centimeter gok ik. Ze moet een klein beetje omhoogkijken en heeft haar donkere ogen op mij gericht. Ze kijkt me onderzoekend aan en ik probeer te ontdekken wat er in haar hoofd omgaat. Ze lijkt zich te amuseren, haar blik staat zelfs een piepklein beetje uitdagend of brutaal. Ik kan het niet plaatsen. Ze vindt me een sukkel, dat is het wellicht. Ze lacht me uit zonder me daadwerkelijk uit te lachen.

‘Hoi, hier ben ik,’ zeg ik, zachter dan de bedoeling was. Ik steek mijn hand uit. ‘Oliver King, aangenaam kennis te maken.’

Ze neemt mijn hand aan en glimlacht weer. ‘Esmeralda Meijer. Aangenaam.’

‘Je...’ Ga ik dit echt zeggen? ‘Je valt niet tegen, in het echt.’

Ze schiet in de lach. ‘Jij ook niet, maar het is donker, dus wie weet schrik ik me kapot als je straks ergens met je bakkes onder een lamp staat.’

Ik moet grinniken om haar onvervalste Amsterdamse accent. ‘Laten we dan maar buiten blijven.’

Ze draait zich half om en wijst naar de bungalow. ‘Ziet er chic uit, maarre... is-ie wel van jou of heb je een beetje zitten liegen?’

Ik houd de sleutel omhoog en besluit maar meteen eerlijk te zijn. ‘Nee, is van mij. Sinds nu.’

‘Huh?’

Ik grijns. ‘Connecties.’

‘Is het je neukhut?’

Ik zet grote ogen op. ‘Mijn wát?’

‘Gewoon. Neem je hier je meiden mee naartoe?’

‘Eh, nee,’ antwoord ik droogjes.

‘Mooi.’ Ze knikt opzij met haar hoofd. ‘Neem me maar mee naar binnen dan. Of blijven we hier staan?’

‘Nee,’ zeg ik vlug. ‘Nee, we gaan naar binnen. Maar zoals je zult begrijpen, is het nog redelijk steriel.’

‘Ik hou van steriel. Anders krijg ik direct de neiging om te gaan poetsen.’

‘Dat zou ik niet van je vragen op onze eerste date.’

‘Je hoeft het sowieso nooit van me te vragen, dat doe ik wel uit mezelf. Hoe werkt dit hekkie?’

Ik houd mijn lach in. ‘Met een code.’

‘O ja, nu zie ik het kastje. Chic de friemel.’ Ze draait zich om en kijkt me veelbetekenend aan. ‘Mag ik de code weten of kom je achter me vandaan en ga je ’m zelf heel stiekem intoetsen?’

‘Nee hoor. Ik weet de code niet, eigenlijk. Probeer eens vier keer één.’

‘Ben je serieus?’ Ze kijkt me met grote ogen aan. ‘Ben je een op-

lichter? Je loopt me niet te besodemieteren, hè?’

Ik schiet in de lach. ‘Nee, ik weet het gewoon echt niet.’

Ze laat haar ogen over mijn hele lijf gaan, zonder schaamte neemt ze me van onder tot boven in zich op. ‘Ik kan vechten, gap. Als je tegen me liegt, ben je kapot.’

Ik stop acuut met lachen. ‘Ik lieg niet. Luister, dit huisje is van mijn vader. Hij bezit wat onroerend goed. Ik heb vanmiddag de sleutel bij hem opgehaald en ben hier nu ook voor het eerst. Ik ga het van hem kopen.’

Ze kijkt me fel aan en zet haar handen in haar zij. ‘Jij vertelde, meneer King, dat je een eigen huisje had. Een fijn huisje.’

Ik wijs suffig voor me uit. ‘Hier is het fijne huisje.’

‘Maar je woonde er al, toch?’

‘Eh, het was...’ Mijn stem sterft een beetje weg. ‘De bedoeling dat dat zo zou zijn.’

‘Waar woonde je zojuist nog dan? Waar ben je weggereden? Bij je ex? Een andere vriendin? Waar kom je nu vandaan?’

‘M’n moeder.’

‘Je moeder,’ herhaalt ze spottend. ‘Je maakt een grapje.’

‘Nee, echt.’

Ze fronst een klein beetje, weet volgens mij niet zo goed wat ze van me moet denken. ‘Je moeder?’

‘Ik woonde weer even thuis, ja. Daar schaamde ik me voor. Sorry, ik wilde er niet over liegen. Ik wist alleen dat ik uiteindelijk weer een plek voor mezelf zou krijgen. Daar was ik al mee bezig,’ lieg ik.

Zijn dit nou leugentjes om eigen bestwil? Niet mijn ding, maar het overkomt me. Ik wil gewoon dat ze bij me blijft en als het even kan dat ze me niet als leugenaar ziet.

‘En je moeder woont alleen... of?’

‘Nee. Ik wil het je best allemaal uitleggen, maar zullen we eerst samen proberen de code te kraken en binnen even rondkijken? Ik ben zelf ook best benieuwd, eigenlijk.’

‘Jij kunt er ook gewoon overheen klimmen, maar ik sta dan in m’n string.’ Ze wijst naar haar rokje.

‘Probeer vier keer één.’

Ze toetst het in, het apparaatje geeft een afkeurende piep.

‘Hm, dat is ’m dus niet. Probeer eens twee, drie, nul, vijf?’

‘Drieëntwintig mei?’

‘M’n vaders geboortedatum.’

Ze toetst het in, maar de afkeurende piep klinkt weer. ‘Nou, bel je vader maar even. Dat lijkt me het handigst. En zet ’m op speaker.’

‘Eh...’

‘Dan weet ik dat het klopt, wat je zegt. Tot zover is je verhaal een beetje vaag, namelijk.’

‘O, ja, uiteraard. Geen probleem.’ Ik kies het nummer van m’n vader en zet de telefoon op speaker. Ergens maakt me dit een beetje nerveus.

‘Oliver.’

‘Pap. Wat is de code van het hek?’

‘Jouw geboortedatum. Hoe gaat het met Pieternel? Is het al gezellig? Of zijn jullie gestrand voor het hek?’

Esmeralda kijkt me fronsend aan. ‘Pieternel?’

‘Eh, ja. Met Pieternel gaat het goed. Zeg eens hoi, eh, Pieternel?’ Ik glimlach nerveus richting Esmeralda.

‘Dag meneer, hier is Esmeralda. Ik weet niet wie Pieternel is. Heeft u enig idee?’

‘Ik denk eigenlijk dat Oliver de naam Pieternel uit zijn hooft heeft getoverd omdat hij niet eerlijk wilde zijn over jou, Esmeralda.’

Godverdegodver... dank je wel, klootzak.

‘Nou, ik... ik h—’

Esmeralda maakt een ‘hou even je bek’-gebaar naar me. Ik klap mijn mond dicht. ‘Is uw zoon normaal gesproken een eerlijk mens, meneer King?’

‘Meestal, als het hem lukt om van de drugs af te blijven.’
‘Pap!’ stoot ik gechoqueerd uit. Esmeralda trekt een wenkbrauw op. ‘Pap, stop met ouwehoeren!’
‘Of de drank.’
‘Benjamin...’ mompel ik dreigend.
‘Ik heb hem zojuist opgehaald uit de gevangenis. Veel plezier vanavond!’
Nu is Esmeralda het spoor helemaal bijster.
‘Jezus kolere, doe eens normaal, kerel!’ roep ik in de telefoon.
‘Stop met me voor lul te zetten!’
Mijn vader kan er kostelijk om lachen.
‘Niet grappig!’
‘Wel grappig.’
Ik zucht diep. ‘Oké, mijn geboortedatum. Bedankt.’
‘Wacht!’ roept hij snel. ‘Voordat je hard wegrent, Pieter, o, ik bedoel Esmeralda. Ik maakte een grapje. Oliver heeft net de sleutel opgehaald om jou mee te nemen naar de strandbungalow. Ik neem aan dat hij het goed meent met je, want hij doet dit soort dingen niet zo gauw. Eigenlijk nooit. Dus geniet lekker van jullie avond samen. Oliver zal nooit liegen of misbruik maken van een vrouw. Mijn zoon is een braaf sulletje, een nerd. H-’
‘Ja, pa. Bedankt. Doei hè.’ Ik hang snel op.
Esmeralda knippert een paar keer met haar ogen en zucht diep. ‘Oké, braaf sulletje. Wat is je geboortedatum?’
‘Zestien december.’
Ze toetst het in en er klinkt een ander soort piepje. Een klikje volgt en het hek kan opengeduwde worden. Ik voel een soort opluchting, we hebben het in ieder geval gered tot in de tuin.
‘Nou, dat was interessant,’ zegt Esmeralda droogjes.
‘Sorry. Echt.’
‘Dus je hebt de sleutel niet vanmiddag opgehaald bij je vader, maar net,’ stelt ze, compleet terecht. Ik was al bang dat ze erop te-

rug zou komen. ‘Of wat is het nou? Het duurde allemaal al zo lang, ik begreep er niks van en nu begrijp ik er nog minder van.’ Ze stopt voor de voordeur en draait zich om. ‘Wat wil je eigenlijk van me?’

‘Ik wil... Ik wilde je gewoon niet meenemen naar huis. Ik wilde dit regelen, maar het kwam allemaal even niet zo best uit. Ik weet niet zo goed waar het verkeerd ging.’ Ik haal sukkelig mijn schouders op. ‘Maar weet in ieder geval dat ik geen verkeerde intenties had. Het is niet zo dat ik me schaam voor jou, maar ik schaam me...’ Ik staar langs Esmeralda heen richting de donkere zee. ‘Mijn familie is een beetje veel. Ik ben zevenentwintig en heb weinig op de rit. Jij bent al moeder en zo en een paar jaar ouder. Ik wilde niet overkomen als een klein kind dat nog thuis woont. Sowieso, er moesten stappen gemaakt worden. Ik was daar al langere tijd mee bezig. Deze date heeft het alleen versneld en daarom was het een beetje chaotisch in de eindsprint. Nogmaals, sorry. Het laatste wat ik wil is fout overkomen. Ik hoop dat je me inmiddels een piepklein beetje kent, ik bedoel het goed. Echt. Ik wil je nu gewoon mee naar binnen nemen en wat drinken en elkaar beter leren kennen. Dat wil ik van je.’

Ze kijkt me aan. De ondeugende blik van daarstraks is verdwenen en er is iets voor teruggekomen wat ik misschien nog het best kan plaatsen onder het kopje ‘ongerust’, maar hopelijk verandert dat vanavond nog.

‘Oké,’ zegt ze dan bedeesd. ‘Je mag me mee naar binnen nemen onder één voorwaarde.’

‘Zeg het maar.’

‘Ik heb echt véél ellende gehad. Echt, voor een heel leven en dertig levens hierna. Ik verdien iets wat leuk en goed is, ook al is het alleen vriendschap met ...’ Ze drukt haar lippen op elkaar. ‘Soms misschien wat extra’s. Ik hoef niet direct een relatie, ik hoef niet verliefd te worden. Ik wil het gewoon fijn hebben. Als je nu – diep in je hart – weet dat jij me dat niet gaat geven, dan ga ik weer naar

huis. Wees alsjeblieft eerlijk in je bedoelingen, dat is erg belangrijk voor me.'

'Ik wil dat ook,' zeg ik zacht. 'Ik ben niet zo, ik ben geen typische kerel wat dat betreft. Laat het me bewijzen en dan zul je merken dat het goed komt. Ik ben oké, ik beloof het.'

Ze ontspant zichtbaar. 'Heb je wel wat te drinken in huis?'

'Eh...' Shit. 'Nee.'

Ze grinnikt. 'Goed voorbereid.'

'Misschien Thuisbezorgd of zoiets?' stel ik voor, terwijl ik haar de sleutel overhandig. 'Laat ons maar binnen, mevrouw Meijer.'

'Je hebt zelf ook geen idee waar je nu binnenloopt?'

'Geen. Enkel. Idee.'

'Haha! Dat wordt nog interessant. Misschien is het wel helemaal leeg!'

'Het moet gemeubileerd zijn...'

'O mijn god, je hebt echt geen idee wat je allemaal geregeld hebt.'

'Dat zegt niks over mij, hoor!' Ik steek mijn handen verontschuldigend de lucht in en grijns als een idioot. 'Alsjeblieft, geloof me. Normaal gesproken ben ik compleet gestructureerd.'

'Dat moet wel. Ik heb nog nooit een ongestructureerde nerd ontmoet.' Esmeralda draait de sleutel om en opent de houten voordeur.

Een ongestructureerde nerd. Wat gaat er hier verkeerd? We zijn nog niet eens binnen en ik heb nu al het gevoel dat haar indruk van mij niet helemaal overeenkomt met wat ik hoopte.

Onmogelijk

1

Esmeralda

‘Wa-wat... hè... Hoe dan?’ stamel ik. ‘Hoe dan? Hoe?’

‘Ben je oké?’ Hij legt zijn hand tegen mijn wang. Achter me begint het rumoer, ik hoor mijn moeder, Annie, Johan, Ferd, en volgens mij alle andere mensen van ons kamp. Familie en vrienden, mensen die allang klaar waren met Danny’s gedrag en mij altijd probeerden te beschermen. Desondanks is Oliver de eerste die hem echt klappen durfde te geven. Waarschijnlijk omdat hij hem niet kent en geen idee heeft waar hij toe in staat is.

‘Kerel!’ Johan loopt naar hem toe. ‘Je ruikt naar een paard, maar gast, jij kunt vechten als een malle. Welkom.’ Hij geeft Oliver een hand. ‘Ben jij haar nieuwe scharrel?’

‘Eh, zoiets.’ Oliver schudt hem de hand en doet daarna hetzelfde bij Ferd.

‘Mooi gedaan. Ik hoop alleen dat hij nooit achter je adres komt,’ zegt Ferd bezorgd.

‘Ik nodig hem van harte uit, hij zal van een koude kermis thuiskomen,’ reageert Oliver, en ik zie aan alles dat hij nog serieus is ook. Ik frons mijn wenkbrauwen en leg mijn hand tegen zijn rug.

‘Ben je geslagen? Heb je pijn?’

‘Nee. Helemaal niet.’

Mijn moeder wurmt zich naar voren en staat nog net niet te hijgen bij de aanblik van deze redder in nood. Ergens is het om je dood voor te schamen, maar ik snap haar nu volkomen. Volgens mij sta ik op dezelfde manier naar hem te staren. We kwijlen nog net niet.

‘Ik ben Beppie, de moeder van Esmeralda. Aangenaam kennis te

maken. Ik ben blij dat je dat gajes effe een klapje hebt gegeven. We worden allemaal doodmoe van deze stakker.'

'Graag gedaan, mevrouw,' zegt Oliver keurig. Hij is weer helemaal terug in zijn rol van ideale schoonzoon. 'Ik vind het belangrijk dat zij veilig is en heb werkelijk helemaal niks met mannen die hardhandig of agressief zijn tegen een vrouw. Daar kan ik gewoon niet tegen.'

'Ik ook niet.' Ze schudt haar hoofd. 'Wat fijn dat je een beetje kunt vechten. Bescherm haar maar tegen die pauper.' Ze knikt neerbuigend richting Danny, die langzaam overeind komt en Oliver zijn meest vuile, dreigende blik geeft. Oliver is alleen niet onder de indruk. Hij richt zich tot mij en wrijft over mijn arm.

'Ben je oké?' vraagt hij nog een keer. Vanwege alle aandacht en bewondering van mijn familie heb ik zijn vraag nog niet kunnen beantwoorden.

'Ja,' knik ik. 'Het gaat goed.'

Ik heb tijd nodig om met hem te praten, want ik heb het vermoeden dat er heel veel schuilgaat onder dat keurige uiterlijk en die enorm rijke familie. De manier waarop hij Danny tegen de straat werkte, geeft me de indruk dat hij het vaker heeft gedaan óf op z'n minst erg goed is in vechtsport, of zoiets. Hoeveel lagen heeft deze man?

'Zal ik met je mee naar binnen lopen?'

'Het lukt wel, ik zou alleen...' Ik bijt op mijn lip, kijk achter me. Iedereen keert weer rustig terug naar de wagen, alleen Johan en Ferd staan nog – met hun armen over elkaar geslagen – te wachten tot Danny afdruipt. Ma en Annie staan nog wat te kletsen.

'Liefje,' zegt Annie tegen me. 'Mama zit bij mij met de meisjes, kom je zo richting ons?'

'Is goed.'

'Je mag ook nog even met hem mee, hoor,' zegt mam snel. 'Als jullie nog dingen te bespreken hebben? Henk wacht maar effe.'

'Wie is er nu bij de meisjes?' Ik wijs naar de wagen.

‘Niemand. Maria kijkt YouTube op mijn telefoon en Becky zit in de box met een iPad. Geen idee van wie dat ding is.’ Mijn moeder houdt verontschuldigend haar handen omhoog en loopt al. ‘Ik zie je kijken. Ik ga al, ik ga al. Dag knappe kerel, ik hoop je snel weer te zien!’

Oliver glimlacht. ‘Tot ziens, mevrouw.’

‘Jij mag Beppie zeggen.’

Zijn glimlach wordt breder. ‘Tot ziens, Beppie.’

Mam verdwijnt uit beeld, Annie stapt naar ons toe en geeft Oliver een hand.

‘Oliver, aangenaam kennis te maken.’

‘Tante Annie. Insgelijks.’ Ze knipoogt naar ons en loopt achter mam aan. ‘Dag Oliver, bedankt jongen.’

‘Dag, tante Annie.’

Ik giechel kort. Zijn stem klonk grappig en droog. Ondertussen is Danny – onder licht protest – door Ferd en Johan naar de auto begeleid, waar hij mokkend in gaat zitten. Johan duwt het portier dicht.

‘Wegwezen,’ mompelt hij. Ze komen onze kant weer op, terwijl Danny als een idioot de straat uit rijdt. Ik kijk hem hoofdschuddend na.

‘Heb je de sloten nou al laten vervangen?’ vraagt Ferd aan me.

‘Heb je enig idee wat dat kost?’ Ik haal zuchtend mijn schouders op. ‘Ik heb laatst een slotenmaker gebeld, maar het kost met die drie deuren zeker tegen de zevenhonderd euro. Dat heb ik nu gewoon niet.’

Oliver kijkt Ferd aan. ‘Regel het, alsjeblieft. Ik betaal.’

Johan en Ferd kijken elkaar kort aan, ik schud mijn hoofd.

‘Nee, Oli-’

‘Regel het, vandaag nog. Je hebt daar kinderen zitten en bovendien vond ik zijn gedrag naar jou nogal bizar. Dat wil je toch niet te pas en te onpas in je wagen hebben?’

‘Nee, maar –’

‘Regel het.’ Hij richt zich weer tot Johan en Ferd. ‘Zet mijn nummer in je telefoon en stuur me een tikkie. Als ze moeilijk doen omdat het last-minute is, of omdat het zondag is, zeg dan maar dat je bereid bent extra te betalen. Het maakt me niet uit, het gebeurt vandaag nog.’

Ferd kijkt hem bewonderend aan, Johan pakt zijn telefoon en wisselt nummers uit met Oliver. Ik ben nog steeds in de war, maar kan zijn daadkracht hierin ontzettend waarderen en het geeft me eerlijk gezegd een héél veilig gevoel dat Danny niet meer gewoon de wagen in kan stappen. Ongelofelijk dat ik het zover heb laten komen.

Oliver neemt afscheid van Ferd en Johan en hij draait zich weer naar me toe. ‘Ik kan me herinneren dat je heel in het begin zei dat er geen contact was. Hij was zelfs zogenaamd totaal niet meer in beeld.’

Ik voel dat ik begin te blozen. ‘Daar heb ik een beetje over gelogen,’ geef ik schoorvoetend toe.

‘Een beetje?’

‘Ik wilde niet dat je zou denken dat je last van een ex zou gaan krijgen. Dan had je me bij voorbaat al niet willen ontmoeten.’

‘O nee, dit was véél beter.’

‘Het spijt me. Foute keuze.’

‘En je moeder, die er zogenaamd altijd was? Volgens mij is Annie er vaker, of niet?’

‘Ik zei gewoon de standaard dingen. In het begin ga je ook niet uitleggen dat je moeder liever bij een of andere Henk verblijft in Den Haag.’

‘Aha. Je zei gewoon de standaard dingen.’

‘Ja.’ Ik druk mijn lippen op elkaar. ‘Dat zijn van die dingen waarvan je denkt dat het beter is om te vertellen in het begin.’

Oliver bestudeert me. ‘Heb je neptieten?’

‘Wáát?’

‘Daar moest ik aan denken, in het begin.’

‘Nee!’ stoot ik geschokt uit. Vervolgens moet ik er toch om lachen. ‘Ze zijn echt.’

‘Dacht ik eigenlijk al. Zeker na daarnet.’

‘Nou, gelukkig maar.’ Ik leg mijn handen rond zijn biceps. ‘Het ging een beetje zoals bij jou. Jij wilde niet vertellen dat je nog thuis woonde, ik koos ervoor om het simpel te houden wat betreft ma en Danny.’

Hij zucht gespeeld dramatisch. ‘Oké, vergeven.’

‘Thank god.’ Ik zucht net zo dramatisch.

‘Nog één ding... Je kon toch kickboksen? Heb je hem nooit een lekkere optater verkocht?’

‘Uiteraard wel, maar dan kreeg ik ’m dubbel zo hard terug.’

Zijn gezicht betreft. ‘Damn, ik haat die gast.’

‘Same here.’

‘Ik wil heel graag in contact blijven vandaag, oké?’

‘Eh, ja natuurlijk. Oké.’

‘Al die eerdere keren dat je zomaar een hele avond wegbleef...’

Hij kijkt me vragend aan, maar weet het antwoord zelf ook al wel. Ik staar naar mijn schoenen.

‘Ik kon het nog niet zeggen. Ook dat niet.’

‘Heeft hij je vaak pijn gedaan?’

‘Ehm, soms.’

‘Al lang?’

‘Redelijk.’

‘Esmeralda, kijk me even aan, wil je?’

Met moeite kijk ik op, ik schaam me zo. Oliver fronst kort.

‘Waarom kijk je zo?’

‘Ik schaam me hiervoor,’ antwoord ik eerlijk. ‘Voor de situatie, voor hem. Voor... dit.’ Ik gebaar naar het kamp achter me. ‘Je zult wel denken.’

‘Ik denk helemaal niks,’ zegt hij een beetje geërgerd. ‘Ik vind iedereen hartstikke vriendelijk. Wat ik niet fijn vind is dat jij je lijkt te schamen voor iets waar je weinig aan kunt doen. Hij is de schuldige hier, níét jij.’

‘Ik heb het te ver laten komen.’

‘Bedoel je huiselijk geweld?’

Ik slik. ‘Hm-mm.’

‘En dat heb je te ver laten komen?’ Hij klinkt verbaasd. ‘Denk je dat er ergens ter wereld een vrouw rondloopt die huiselijk geweld had kunnen voorkomen? Wat kun je daar nou aan doen? Dat overkomt je toch?’

‘Ik had...’ Ik zucht diep. ‘Eerder moeten ingrijpen, m’n meisjes moeten beschermen.’

‘Lieve schat.’ Oliver legt zijn vinger onder mijn kin en dwingt me hem aan te kijken. ‘Luister nou eens even heel goed naar me. Deze gast zag er niet bepaald uit alsof hij zich de wet liet voorschrijven. Wat had je willen beginnen tegen hem? Alsjeblieft, schaam je hier niet voor. Wees er open en eerlijk over. Ik wil je met alle liefde helpen, maar met dingen verzwijgen en wegstoppen help je jezelf en je kinderen niet. Volgens mij heb je hier heel veel mensen die je ondersteunen en helpen, en als niemand tot nu toe een eind heeft kunnen maken aan dit soort terreur, dan zegt dat wat over jouw ex. Als die twee bonken van net al niets met hem kunnen...’ Oliver haalt diep adem. ‘Ik heb iets heel stoms gedaan, hè?’

Ik grijns door mijn tranen heen. ‘Een beetje.’

‘Gaat-ie me vermoorden?’

‘Hij gaat zeker een poging wagen.’ Ik schiet ondanks alles een beetje in de lach; dat komt waarschijnlijk door Oliver’s gezicht. ‘Sorry, we moeten een keer naar de politie stappen.’

‘Doe dat sowieso maar. Heb je ooit een melding gemaakt of aangifte gedaan?’

‘Nee.’

‘Dus er is nog geen dossier tegen deze gast?’

‘Nee.’

‘Maar wel heel veel getuigen, toch?’

‘We komen van het kamp, Oliver. De politie doet niks voor ons.’

‘De politie is er voor alle burgers.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Dat zijn echt woorden van iemand die nog nooit te maken heeft gehad met de politie.’

Hij kijkt er zo laconiek bij dat ik acuut het gevoel krijg dat wat ik zeg niet waar is, maar ik kan niet bepaald peilen wat-ie dan bedoelt. Aan zijn gezicht valt in ieder geval af te lezen dat er íéts is.

‘Of wil je me iets vertellen?’ vraag ik dus. ‘Heb je wél te maken gehad met de politie?’

‘Nee, hoor,’ zegt hij.

Er is iets.

‘Met andere woorden...’ Ik probeer hem aan te sporen om verder te praten, want hij verzwijgt iets.

‘Mama!’ klinkt het dan enthousiast. Ik draai me om, Maria komt aanrennen met haar armpjes omhoog.

‘Ahh...’ klinkt het zacht naast me. ‘Ze heeft je gemist.’

Maria springt tegen me op en ik knuffel haar. ‘Hallo, mijn grote schat!’

‘Wie hebben we hier?’ vraagt Oliver, meer aan Maria dan aan mij.

‘Maria Meijer,’ zegt ze beleefd. ‘Aangenaam kennis te maken.’

Ik schiet in de lach. ‘Dat heeft ze denk ik van Annie geleerd.’

‘Wow, wat superbeleefd.’ Oliver steekt zijn hand uit, die ze heel plechtig aanneemt. ‘Oliver King, aangenaam kennis te maken, mevrouw Meijer.’ Hij richt zich tot mij. ‘Ze hebben jouw achternaam?’

‘Ja. Ik heb ook het gezag en de volledige voogdij. Hij had geen idee, verdiepte zich nergens in.’

‘Goed geregeld.’

‘Wat hebben jullie gedaan?’ vraagt Maria aan Oliver.

‘Wij gingen paardrijden. En wat hebben jullie gedaan?’

‘Knutselen. Mama houdt van paarden. Ik ook, ik zou wel een eigen pony willen en dan noem ik haar Betty.’

‘Betty?’

‘Net zoals het kleine katje van Annie, hè?’

‘Ja, die is lief.’ Maria knikt heftig.

‘Betty is een goeie naam,’ beaamt Oliver.

‘Hier is er nog een!’ Mam komt achter Rebecca aan, die net zo vrolijk als Maria net onze kant op rent.

‘En dat is Rebecca,’ zegt Maria, terwijl ik haar weer neerzet. ‘Ze is twee jaar en ze noemt zichzelf Kekka.’

Oliver grinnikt. ‘Hoi Kekka.’

‘Mama!’ Ze klemt haar kleine, mollige armpjes rond mijn been.

‘Hallo liefje!’

Oliver kijkt naar me met een warme uitdrukking op zijn gezicht, dat doet me goed. Mijn moeder-zijn schrikt hem niet af.

‘Ik ga ze meenemen.’ Ik steek mijn arm uit naar Oliver en klem hem tegen me aan in een fijne omhelzing.

‘Is goed, zullen we straks even bellen?’

‘Heel graag. Ik heb zoveel vragen.’

Hij lacht zachtjes vlak naast mijn oor, wat me kriebels over mijn hele lijf geeft. ‘Komt goed, ik ga ze een voor een beantwoorden.’

‘Ben jij een vriend van mama?’ vraagt Maria dan aan hem, terwijl ik hem loslaat en we nog een lange, verliefde blik op elkaar werpen. Hij voelt hetzelfde, dat kan niet anders. Ik voel het, het is een bepaalde golflengte waar we allebei op zitten. Dit valt niet te faken.

Het kan niet.

Het lukt niet.

Het is onmogelijk.

Echt, Esmeralda, bespaar jezelf de moeite en de pijn.

‘Ja, dat hoop ik.’

Misschien kan het?

‘Mijn papa is niet zo lief,’ gaat Maria onverstoorbaar verder. ‘Hij heeft soms een pistool en hij slaat mama en hij duwt mama ook. Dat vind ik niet leuk. Want op school zegt de juf dat je niet mag slaan en duwen en dat je moet stoppen als iemand zegt: stóp hou op!’

De blik van Oliver spreekt boekdelen. Hij glimlacht naar Maria, maar ik zie de woede.

‘Het is heel belangrijk dat je stopt als de ander iets niet meer leuk vindt.’ Oliver gaat door zijn knieën en kijkt haar aan. ‘Ik vind het heel vervelend voor jullie dat papa niet altijd lief is. Het is wel belangrijk om er altijd over te praten, zoals je nu doet.’

‘Papa zegt soms dat het een geheim is.’

‘Kinderen hoeven geen geheimen te hebben,’ zegt Oliver beslist. ‘Dat hoort niet. Jij mag alles vertellen aan mama en oma en tante Annie.’

‘Oké.’ Ze knikt. ‘Kom je een keer spelen?’

‘Graag.’ Hij komt weer overeind en aait door haar haren. Daarna richt hij zich tot mij, maar hij zegt niks. Hij kijkt me alleen maar aan. O, die schaamte is killing. Nog erger dan net.

‘Dit moet wel stoppen denk ik, Es,’ fluistert hij. ‘Bij ons was het ook niet altijd rozengeur en maneschijn vroeger. Mijn ouders hadden soms woorden en ik heb daar ook last van gehad, en dan was er bij lange na geen sprake van geweld of pistolen.’

‘Ik weet het,’ fluister ik terug.

‘Je moet aangifte doen.’

‘Maak ik het daar beter mee voor hen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Wat heb je te verliezen? Dit kan toch niet?’

‘Feit.’ Ik til Rebecca op en leg mijn hand achter Maria’s hoofd. ‘Kom, dametjes. We gaan maar eens iets te eten maken voor jullie. Hebben jullie honger?’

‘Ja!’ kraait Rebecca.

Ik wend me tot Oliver. ‘Sorry dat je dit moest meemaken.’

‘Nee, niet erg,’ zegt hij resoluut. ‘Ik denk dat het juist goed is dat ik dit nu weet. Het maakt een hoop duidelijk.’

‘Wat dan precies?’

Hij knipoogt, zegt verder niks en richt zich tot Maria. ‘Dag Maria Meijer, tot de volgende keer.’

‘Doei Oliver. Tot de volgende keer. Kom je knutselen?’

‘Oké.’

‘Dadaa!’ Rebecca zwaait.

‘Dag Rebecca!’ Hij legt nog even snel zijn hand tegen mijn onderrug. ‘Doei Esmeralda.’

‘Doei...’

Hij loopt naar de auto, stapt in en zwaait nog even naar ons.

‘Mooie auto,’ zegt Maria. ‘Is die van Oliver?’

‘Ja,’ beaam ik, terwijl ik hem nakijk wanneer hij de straat uit rijdt.

‘Is Oliver lief?’

‘Héél.’

‘Ollie lief,’ zegt Rebecca.

De Audi rijdt de bocht om en ik voel een steen in mijn maag. Het is de eerste keer dat ik echt schaamtegevoelens ervaar over onze thuissituatie. Het gemak waarmee Maria ineens de waarheid vertelde, of eigenlijk letterlijk op straat gooide, maakt dat ik me een slechte moeder voel. Ik had veel, véél meer moeten doen om te voorkomen dat mijn kinderen betrokken raakten bij de problemen tussen Danny en mij. Nu is het al gebeurd, ik kan het niet meer terugdraaien, en deze gebeurtenis was er – stom genoeg – voor nodig om me het licht te laten zien. Dit móét stoppen, Danny móét uit ons leven blijven, voordat alles compleet de verkeerde kant op gaat. Ik moet de meisjes beschermen, veel meer dan ik al dacht.

Een jaar later

Verschenen van Olivia Lewis:

King-serie:

Spelen met vuur
Affaire
Achter gesloten deuren
Verlossing

Queen-serie:

Totale chaos
Weg van jou
Mijn alles

Kerst met de Kings-serie:

Winterwonderland
Ingesneeuwd
Vreugdevuur
Vuurwerk

Princess-serie:

Zwaartekracht
Uitdaging
Samen

King Junior-serie:

Ontmoeting
Verliefd
Onmogelijk

Eerste druk oktober 2024

Copyright © 2024 Olivia Lewis

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7057 7

NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.